

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217217407
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2217217407.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO 53 255 739, proti žalovanému: G. C., narodený XX.XX.XXXX, bytom O. L. XXX/XX, K. D., o zaplatenie 1.100,04 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5Csp/276/2017-191 zo dňa 20.08.2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému sa nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom 5Csp/276/2017-149 zo dňa 16.04.2019 výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. nepriznal žalovanému náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalobca sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 14.11.2017 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie pohľadávky 1.100,04 eur s príslušenstvom na právnom základe, že medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovaným bola uzavretá dňa 13.02.2008 Zmluva o poskytovaní balíka služieb č. 190042235 (ďalej aj „Zmluva“). Žalovanému bol vyčíslený zostatok nepovoleného debetu v sume 1.100,04 eur. Žalobca svoju aktívnu legitimáciu dokladoval zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 23.06.2017, oznámením postupníka zo dňa 11.07.2017 adresované žalovanému o postúpení pohľadávky na žalobcu. Žalobca na výzvu súdu podaním dňa 11.06.2018 špecifikoval výšku uplatnenej pohľadávky.

Súd prvej inštancie prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti žalovaného. Žalobu zamietol v celom rozsahu pre nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu, ktorý nepredložil súdu žiaden dôkaz, z ktorého by vyplynulo, či, kedy, akou formou a akým obsahom bol žalovaný vyzvaný postupcom na splnenie svojich záväzkov, keď jediný doklad o doručovaní výzvy, postupca uviedol nesprávnu adresu žalovaného, ktorá výzva bola doručovaná až po vypovedaní zmluvy. Rovnako žalobca nepreukázal doručenie výpovede dané postupcom žalovanému zo Zmluvy o poskytovaní balíku služieb. Nepredloženie uvedených listín/výziev, upomienok a podaní, mal za následok neunesenie dôkazného bremena, nedokázanie hmotnoprávných skutočností, o ktoré žalobca opiera svoje uplatňované nároky.

3. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 24Co/169/2019-180 zo dňa 22.04.2020 v dôsledku podania odvolania žalobcom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 5Csp/276/2017-149 zo dňa 16.04.2019zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie odvolacím súdom opäť vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 5Ccp/276/2017-191 zo dňa 20.08.2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

5. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. nepriznal žalovanému náhradu trov konania.

6. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 1 ods. 1, § 2 písm. a) a b), § 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov - stav k 30.06.2006, § 45, § 524, § 526 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoB“), § 255 ods. 1 a 2, § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

7. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že vo veci vykonal dokazovanie, na základe ktorých dôkazov ustálil, že žalobca zotrval na tom, že žalovaný bol povinný oznámiť každú zmenu pobytu v zmysle obchodných podmienok, bod 10, písm. c) článku 10.5, a bodu 10.7, kde sa výslovne uvádzalo, kedy sa zásielka považuje za doručenu aj v prípade neprevzatia. Okrem originálu zásielky založenej vo fotokópii v spise na č. l. 126 vyplynulo, že adresát je neznámy, pričom žalovaný pohľadávku žalobcu nikdy nerozporoval, preto bolo potrebné vychádzať z nesporných skutočností podľa § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Dňa 04.12.2013 bola uzavretá Zmluva o poskytnutí balíka služieb pre Fyzické osoby pod č. 190042235. Na základe tejto úverovej zmluvy bol žalovanému poskytnutý Bankový produkt v kombinácii Balíka EXSTRA PLUS. Dňa 06.03.2003 postupca podpísal so žalovaným zmluvu o kontokorentnom úvere s poskytnutím úverového rámca 20.000 Sk (666,66 eur) a dňa 05.08.2003 uzavrel so žalovaným zmluvu o vydaní a používaní bankovej platobnej karty. Dňom 18.03.2015 mal postupca - banka vypovedať zmluvu o poskytovaní bankových produktov. Banka aj po vypovedaní zmluvy vyzvala žalovaného dňa 22.03.2017 na úhradu nepovoleného prečerpania účtu, táto bola doručovaná žalovanému na adresu B. T. XX, ktorá doporučená zásielka bola vrátená neprevzatá. Dňom 23.06.2017 pôvodný veriteľ postúpil pohľadávku na žalobcu, ktorú skutočnosť oznámil žalovanému postupníkom dňom 11.07.2017. Vychádzajúc z osobitných obchodných podmienok postupcom o predaji produktov a služieb pre fyzické osoby časť A. Všeobecná časť, čl. 3., ods. 3.3, bod 3.3.3 banka bola oprávnená vypovedať Zmluvu o poskytnutí balíka produktov a služieb pre Fyzické osoby, ktoré účinky výpovede nastali uplynutím 3. dňa odo dňa jej doručenia klientovi. Postupca mal vypovedať predmetnú zmluvu dňom 18.03.2015, doručenie ktorého dokladu žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Dňa 23.06.2017 uzavrel postupca Slovenská sporiteľňa a.s., Bratislava zmluvu o postúpení pohľadávok. Podľa Čl. XIII. bod. 13.1. zmluva nadobudla platnosť dňom uzavretia a účinnosť podľa bodu 13.2. tohto článku zaplatením odplaty, ktoré žalobca v konaní neosvedčil. Rovnako žalobca nepreukázal, či postupca splnil svoju oznamovaciu povinnosť, okrem tvrdenia o fikcii doručenia. Žalobca, hoci na to bol povinný, nepredložil súdu žiaden dôkaz, z ktorého by vyplynulo, či, kedy, akou formou a akým obsahom bol žalovaný vyzvaný postupcom na splnenie svojich záväzkov, keď jediný doklad o doručovaní výzvy, postupca uviedol nesprávnu adresu žalovaného, ktorá výzva bola doručovaná po vypovedaní zmluvy. Rovnako žalobca nepreukázal doručenie výpovede dané postupcom žalovanému. Žalobca nepredložil návratku o prevzatí zásielky obsahujúca výpoveď zo zmluvy. Nepredloženie uvedených listín/výziev, upomienok a podaní, mal za následok neunesenie dôkazného bremena, nedokázanie hmotnoprávných skutočností, o ktoré žalobca opiera svoje uplatňované nároky. Súd prvej inštancie poukázal v tejto súvislosti na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11.

8. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca podal žalobu dňa 14.11.2017. Pohľadávku z uvedeného úveru banka postúpila na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23.06.2017. Oznámenie zo strany Banky, ktorá mala oznámiť žalovanému postúpenie pohľadávky sa v spise nenachádza. Banka, ako postupca, pohľadávku postúpila na žalobcu bez tohto, aby zmluvný vzťah zanikol výpoveďou zmluvy o úvere. Pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol riadne výpoveďou zmluvy o poskytnutí produktov služieb pre fyzické osoby, doručenia výpovede klientov žalovanému, nie je možné urobiť záver o tom, že by úver bol splatný. Z ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB (pôvodne išlo § 92 ods. 7) vyplýva, že pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa a.s. postúpila zmluvou zo dňa 23.06.2017 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu na žalobcu, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 ZoB, keď ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatný dlh (nedošlo k výpovedi zmluvy) a

Slovenská sporiteľňa, a.s. nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 23.06.2017 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákona. Žalobca nepreukázal splnenie podmienok v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka. V prejednávanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalobcoví, ako tvrdenému postupníkovi sa žiadnu z týchto skutočností dokázať nepodarilo a takýto dôkaz neposkytol ani počas konania. Nedokázal tak, že by bol žalovaný upovedomený o postúpení pôvodným veriteľom, pričom pred postúpením pohľadávky nebolo preukázané splnenie podmienok pre platné vypovedanie zmluvy pred jej postúpením. Tým žalobca nepreukázal svoje postavenie veriteľa uplatnenej pohľadávky, teda svoju aktívnu legitímáciu. Vzhľadom na to, v súlade so zásadou, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má, pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu v tomto konaní súd prvej inštancie žalobu zamietol.

9. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania súd prvej inštancie vecne argumentoval tým, že neuložil žalobcovi povinnosť zaplatiť úspešnému žalovanému trovy konania, nakoľko z obsahu spisu, ani z iných podkladov nezistil žiadne trovy v súvislosti s týmto konaním.

10. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov, podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca dôvodil tým, že v konaní bolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá. V odôvodnení poukazoval tiež na to, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom vyzvaný podaním zo dňa 18.03.2015 označeným ako „Výpoveď Zmluvy“ na úhradu svojho peňažného záväzku. Termín konečnej splatnosti povoleného prečerpania nebol jednoznačne určený a preto je žalobca toho názoru, že postupca si sám stanovil čas povinnosti pre vyplatenie dlhu žalovaným, a to zaslaním výpovede zmluvy zo dňa 18.03.2015, ktorou postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť povoleného prečerpania a zároveň vyzval žalovaného na splnenie dlhu v zmysle ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka. V súlade s ust. § 563 Občianskeho zákonníka a Čl. 3, bod 3.3.3 Obchodných podmienok pre balíky produktov a služieb pre Fyzické osoby preto došlo predmetným podaním k uplatneniu si svojho práva, keď od žalovaného bolo požadované splatenie celého dlhu, nakoľko v čase trvania dlhu nebol dohodnutý čas jeho úplného splatenia a až touto výzvou pôvodný veriteľ určil splatnosť predmetného záväzku žalovaného. Poukázal na ustanovenia § 150 ods. 1, § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, podľa názoru žalobcu je potrebné tieto považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia. Žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu, ktorou došlo zároveň k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca na podporu svojich tvrdení použil argumentáciu a citácie z odôvodnení súdnych rozhodnutí, a to Krajského súdu v Tmave sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04.12.2018, sp. zn. 24Co/152/2018 zo dňa 19.12.2018, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/84/2019 zo dňa 29.05.2020, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/295/2019 zo dňa 10.08.2020.

Žalobca poukázal na to, že banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1 ZoB. V súvislosti s aplikáciou ust. § 92 ods. 8 ZoB na prejednávaný prípad žalobca taktiež poukázal na čl. 19. bod 19.16. Všeobecných obchodných podmienok. Podotkol, že nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchylné od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchylné od predmetného zákona, a to v čl. 19. bode 19.16. Všeobecných obchodných podmienok. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017, okrem toho na podporu svojich tvrdení použil argumentácie a citácie z odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn.

8Co/125/2019 zo dňa 26.05.2020, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016.

Žalobca má za to, že záver súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov a zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v čl. 19. bod 19.16. Všeobecných obchodných podmienok. Zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca uviedol, že pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu, túto skutočnosť preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru a výzvou postupcu. Preukázanie splnenia týchto podmienok navyše podľa názoru žalobcu v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu v celom rozsahu. Zároveň žiada, aby odvolací súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

11. Žalovaný odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

13. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.100,04 eur s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 729,96 eur od 24.06.2017 do zaplatenia. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že neboli splnené zákonné podmienky na postúpenie pohľadávky bankou žalobcovi, nakoľko banka postupovala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 473/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, keď žalobca v konaní nepreukázal, že by pred postúpením pohľadávky od právneho predchodcu bola žalovanému preukázateľne doručená písomná výzva na zaplatenie dlhu. Žalobca nesúhlasil so zamietajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie, poukazoval na to, že v konaní naplnil všetky zákonné predpoklady domáhať sa zaplatenia finančnej sumy v zmysle podanej žaloby a zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od zákona o bankách, keďže ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa odchylnú úpravu. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam a či správne právne posúdil jeho nárok.

14. Podstata odvolacích argumentov vo vzťahu k zamietajúcemu rozsudku súdu prvej inštancie bola založená na nesprávnom právnom posúdení veci a vyvedení nesprávnych záverov zo zisteného skutkového stavu. Keďže nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci bolo posúdiť vecnú legitímáciu žalobcu,

ktorý tvrdil, že uplatňovanú pohľadávku nadobudol postúpením, pristúpil odvolací súd rovnako, ako súd prvej inštancie, najskôr k skúmaniu tejto otázky.

15. Odvolací súd s prihliadnutím na relevantnú odvolaciu argumentáciu uvádza:

16. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľom.

17. Predmetom konania je pohľadávka, ktorej zaplata sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) zo zmluvy, ktorú tento uzavrel so žalovaným. Ako už bolo konštatované vyššie, bolo preto potrebné, aby v prvom rade žalobca preukázal svoju aktívnu legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitímácie predložil žalobca súdu prvej inštancie kópiu Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0666/2017/CE zo dňa 23.06.2017 uzavretú medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom výpoveď zmluvy pôvodného veriteľa zo dňa 18.03.2015 a Oznámenie veriteľa zo dňa 11.07.2017 adresované žalovanému o postúpení pohľadávky a pristúpení k jej vymáhaniu. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 192/2004).

18. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení (ďalej aj „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

19. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne

spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle ustanovenia § 27 a nasl. zákona o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. zákona o bankách). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom - postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa ustanovenia § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v ustanovení § 525 Občianskeho zákonníka, ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle ustanovenia § 526 Občianskeho zákonníka nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení.

20. Podľa § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

21. Podľa § 185 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

22. Podľa § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

23. Citované ustanovenie § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku zakotvuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takeého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

24. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

25. Ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v citovanom ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 Civilného

sporového poriadku tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením, čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Pokiaľ žalobca tvrdil, že Výzvou zo dňa 18.03.2015 vyzval právny predchodca žalobcu žalovaného na zaplatenie pohľadávky vo výške 957,65 eur, bolo jeho povinnosťou aj preukázať, že uvedená výzva bola skutočne žalovanému doručená, čo sa nestalo. Žalobca teda nedokázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keby bolo žalovanému doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky, čo však v konaní preukázané nebolo) a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom.

26. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je nevyhnutné konštatovať, že Slovenská sporiteľňa, a.s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanému (ktorá je predmetom tohto sporu) žalobcovi len po tom, ak by bol žalovaný napriek písomnej výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením, čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu žalovaného. V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli (prípadne z vykonaného dokazovania ich splnenie nevyplývalo), bolo potrebné na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu by potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť je povinný súd v konaní ex officio aj bez námietky prihliadnuť. Je treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie, a preto bolo dôvodné jeho žalobu zamietnuť.

27. Súd prvej inštancie žalobcovi poskytol lehotu na predloženie dôkazov o splnení podmienok postúpenia pohľadávky, keď výzvou zo dňa 27.03.2018 vyzval žalobcu na predloženie dokladu preukazujúceho doručenie výpovede zmluvy zo dňa 18.03.2015 žalovanému. Obsahom spisu síce je Výpoveď zmluvy zo dňa 18.03.2015, dôkaz preukazujúci doručenie výzvy žalovanému súdu prvej inštancie však žalobca nepredložil. Súd prvej inštancie považoval za relevantný dôkaz o existencii a doručení výzvy banky žalovanému pred postúpením pohľadávky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý mohol vykonať aj bez návrhu. Uvedený postup súdu je v súlade s ustanovením § 295 Civilného sporového poriadku (súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz) a zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Posúdenie splnenia podmienok na postúpenie pohľadávky bankou podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách je nevyhnutné pre vyhodnotenie právneho úkonu postúpenia z hľadiska jeho platnosti, resp. absolútnej neplatnosti, čo má priamy vplyv na posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, teda na výsledok samotného sporu. Za stavu, kedy súd v spotrebiteľskom súdnom spore trvá na dôkaze, pričom dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť dokazovaním preukázaná, ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách (splatnosť postupovanej pohľadávky, doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné. Preto správne súd prvej inštancie žalobu zamietol po zistení, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, ktorý tak nie je v spore vecne aktívne legitimovaný.

28. Podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (13.02.2008) banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pri každom obchode požadovať preukázanie totožnosti klienta okrem obchodov uvedených v odseku 4; pri každom obchode je klient povinný vyhovieť každej takejto žiadosti banky alebo pobočky zahraničnej banky. Vykonávanie obchodu so zachovaním anonymity klienta banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné odmietnuť.

29. Podľa § 89 ods. 1 posledná veta zákona o bankách v znení účinnom od 10.06.2013 banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje

alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.

30. Právna úprava ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách, na ktorú sa žalobca v podanom odvolaní odvoláva, nebola účinná v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Preto ani účastníci zmluvy o kontokorentnom úvere uzatvorenej dňa 13.02.2008 nemali možnosť upraviť si postupovanie pohľadávok (súčasných i budúcich) odchyľne od vtedy účinného a platného zákona o bankách (§ 92 ods. 8 zákona o bankách). Odvolací súd sa teda nemohol stotožniť s odvolacou argumentáciou žalobcu, v ktorej odkazoval na možnosť odchyľnej úpravy postúpenia od ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

31. Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania žalobca v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie i proti tomuto výroku, avšak neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej za vecne správny a žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o náhrade trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu v spojitosti s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

32. S poukazom na uvedené odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonomiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

34. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).